

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er anklagemyndigheden og politiet, der foretager efterforskning og afgør, om der er grundlag for at rejse tiltale mod personer, der påfører andre personer sygdommen AIDS, men jeg forstår spørgsmålet således, at spørgeren ønsker oplyst, i hvilket omfang sådanne handlinger kan indebære en overtrædelse af straffeloven.

Indledningsvis skal jeg oplyse, at domstolene her i landet endnu ikke har haft lejlighed til at foretage en nærmere strafferetlig vurdering af sådanne tilfælde. Der foreligger således ingen retspraksis på dette område. Jeg er derfor henvist til i stedet at omtale de bestemmelser i straffeloven, der – afhængig af de konkret foreliggende omstændigheder – vil kunne komme på tale i disse situationer.

Har en AIDS-smittet person samleje med en person, der ikke selv er smittet og ikke har kendskab til, at den anden er smittet, og har den AIDS-smittede person endvidere forsæt til at dræbe den anden, kan dette i princippet være strafbart som manddrab efter straffelovens § 237 eller som forsøg på drab ifølge straffelovens § 237, jf. § 21.

Foreligger der ikke drabsforsæt, men kan det i stedet bevises, at gerningsmanden har haft forsæt til at skade den anden ved at påføre den pågældende AIDS-smitte, vil handlingerne kunne være omfattet af straffelovens §§ 245 eller 246 om henholdsvis legemsbeskadigelse og grov legemsbeskadigelse eller forsøg derpå.

Der vil endvidere være mulighed for at gøre et uagtsomhedsansvar gældende, hvis en person med formodning om selv at være smittet har samleje med en ikkesmittet. Pådrager den ikkesmittede sig derved AIDS, vil forholdet muligvis kunne henføres under straffelovens § 241 om uagtsomt manddrab, hvis følgen bliver offerets død, eller under § 249 om uagtsom legemsbeskadigelse, hvis offeret ikke dør.

Endelig kan der være tale om at anvende straffelovens § 252, som bl.a. omhandler den, der på hensynsløs måde volder nærliggende fare for nogens liv eller førlighed. Med den udvikling, vi har haft, og den oplysningskampagne, der er ført, er det min opfattelse, at en gerningsmand må vide, at der er fare for en andens liv eller helbred, og at det også er – mildt sagt – hensynsløst, hvis en AIDS-smittet person med viden herom ubeskyttet har samleje med en an-

den. Som nævnt har et sådant tilfælde endnu ikke været forelagt domstolene, og man kan derfor ikke med sikkerhed vide, om domstolene vil finde, at kravet i § 252 om en nærliggende fare er opfyldt, ligesom det ikke er afklaret, om handlingen ud fra en strafferetlig vurdering må opfattes som atypisk i forhold til straffelovens § 252.

Spm. nr. S 534

Til *kirkeministeren* (3/2 88) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Vil ministeren i fortsættelse af ministerens svar på spørgsmål nr. S 465 oplyse, hvorfor man ikke har fulgt Sorgenfri Menighedsråds ønske om opslag om en præstestilling til deling mellem Virum Sogn og Sorgenfri Sogn med hver halvparten?«

Begrundelse

Ministerens svar synes at fortegne visse aspekter i sagsforløbet. Det er rigtigt, at menighedsrådet i Sorgenfri længe har ønsket en aflastning for sognepræsten, da folketallet i sognet i nogen tid har været i stigning. Men det stemmer ikke ganske med de faktiske forhold, at menighedsrådet har ønsket, »at bistandsordningen konverteres til en deltidsstilling i Sorgenfri Sogn.«

Hvad Sorgenfri Menighedsråd har givet udtryk for, kan kun fortolkes således, at man har ønsket en lejlighed til selv at være bestemmende med hensyn til valg af præst. Da den nuværende bistandspræst fra Virum i sin tid blev atacheret sognepræsten i Sorgenfri med 1/4 tjeneste, blev Sorgenfri ikke spurgt, og når nu denne attachering udvides til halvdelen, bliver man altså heller ikke spurgt. Det er ikke underligt, hvis nogen føler, at demokratiet ikke helt er blevet efterlevet i denne sag.

Sorgenfri Menighedsråd har ønsket, at der skulle opslås en stilling med halv tjeneste i Virum og halv tjeneste i Sorgenfri. Den nuværende bistandspræst, som er valgt som heltidspræst i Virum, kan så fortsætte med at være det, hvorved Virum vil have to heltidspræster og få tillagt yderligere en halv, hvis Sorgenfri Menighedsråds ønske følges. Dette ville efter spørgerens mening ikke blot have været den nemmeste løsning. Det ville koste akkurat det samme som det resultat, man nu er nået frem til, uden